

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vejnara a soudkyň JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D., a JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobkyně: **Správa železnic, státní organizace**, IČO 70994234
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

za účasti: 1) **České dráhy, a. s.**, IČ 70994226
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222, 110 15 Praha 1

2) **PKP CARGO INTERNATIONAL a. s.**, IČ 47675977
sídlem Hornopolská 3314/38, 702 62 Ostrava-Moravská Ostrava

3) **PDV RAILWAY a. s.**, IČ 22792597
sídlem Blahoslavova 937/62, 400 01 Ústí nad Labem

4) **KŽC Doprava, s. r. o.**, IČ 27423069
sídlem Meinlinova 336/1a, 190 16 Praha 9

o nahrazení rozhodnutí správního orgánu (žaloba podle části páté o. s. ř.), k odvolání žalobkyně proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 21. července 2023, č. j. 24 C 15/2019-209

takto:

- I. Návrh žalobkyně na přerušování řízení **se zamítá**.
- II. Usnesení soudu I. stupně **se** ve výročních II. až IV. **potvrzuje**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně potvrdil jako správné usnesení ze dne 22. 6. 2023, č. j. 24 C 15/2019-177, vydané asistentkou soudce (výrok I.), proti tomuto rozhodnutí nepřipustil s odkazem na ust. § 9 odst. 2, větu čtvrtou zákona č. 121/2008 Sb. odvolání. Zastavil řízení dle ust. § 104b odst. 1 o. s. ř. (výrok II.). Žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Dále soud I. stupně žalobkyni poučil, že může podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu u soudů ve správním soudnictví ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy rozhodnutí o zastavení řízení nabude právní moci, jmenovitě k Městskému soudu v Praze (výrok IV.). Konečně rozhodl, že žalobkyni se po právní moci usnesení vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč (výrok V.).
2. Žalobkyně se žalobou domáhala nahrazení rozhodnutí správního orgánu - Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře („dále jen ÚPDI“) ze dne 18. 7. 2018, č. j. UPDI-2186/18-OPDI-SPR-ZA ve znění rozhodnutí o rozkladu ze dne 16. 11. 2018, č. j. UPDI-3231/18-OPDI-SPR/KE.
3. Věcnou příslušnost obecného soudu žalobkyně dovedla z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. sp. zn. 1 As 28/2014 ze dne 7. 5. 2014), podle níž se přezkum rozhodnutí správního orgánu vydaného podle § 34e ZoD řídí částí pátou zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).

4. Soud I. stupně poté, co od účastníků řízení vyžádal stanovisko k postupu dle ust. § 104b odst. 1, věty druhé o. s. ř., dospěl k závěru, že k projednání předmětné žaloby není věcně příslušný, a řízení zastavil. Toto své procesní rozhodnutí odůvodnil v odst. 13 až 16 napadeného usnesení. Důraz položil na novelu zákona o dráhách č. 426/2021 Sb., měnící zákon o dráhách č. 266/1994 Sb. (dále také jen „ZoD“) v ustanovení § 65a odstavec 2 tak, že k *soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví*. Zákon tím odstranil pochybnosti o věcné příslušnosti soudu k přezkumu rozhodnutí ÚPDI. Přechodné ustanovení dle čl. II. bod 11 zákona č. 426/2021 Sb. vyložil soud I. stupně tak, že míří pouze na správní řízení vedená podle zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, nikoli na soudní řízení týkající se přezkumu rozhodnutí ÚPDI.
5. Podle ust. § 104b o. s. ř. soud I. stupně řízení zastavil. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 146 odst. 1, písm. b) o. s. ř. Poučil žalobkyni o zachování lhůty k podání žaloby, když ve lhůtě 1 měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení podá žalobu ke správnímu soudu, a to k Městskému soudu v Praze. Podle ust. § 10 odst. 3, věty první zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku, sníženého o 1 000 Kč, neboť řízení bylo zastaveno před prvním jednáním.
6. Žalobkyně podala proti výrokům II. až V. usnesení soudu I. stupně včasné odvolání, navrhla v něm napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc soudu I. stupni k rozhodnutí. Současně navrhla přerušení řízení do skončení řízení vedených o dvou jejích dovoláních proti rozhodnutím, citovaným v závěru odst. 8, vedených Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 23 Cdo 1349/2023 a 23 Cdo 1455/2023.
7. V odvolání upozornila na bod 27. usnesení zvláštního senátu ze dne 16. ledna 2023, č. j. Konf 3/2022-53 s poznámkou o účinnosti zákona č. 426/2021 Sb. Odvolatelka má za to, že tato právní úprava není v projednávané věci použitelná z hlediska časové působnosti (viz čl. II bod 11. zákona č. 426/2021 Sb.). Zvláštní senát v citovaném rozhodnutí uvedl, že úprava zákona č. 426/2021 Sb. nedopadá na soudní řízení zahájená před jeho účinností, která se tak dokončí podle dosavadní úpravy.
8. Odvolatelka rovněž argumentovala zněním důvodové zprávy k článku II. bod 11 zákona č. 426/2021 Sb., z níž vyplývá, že předloha legislativního textu nepředpokládala později schválenou podobu ustanovení § 65a odst. 2 ZoD. Podle odvolatelky nelze aplikovat ust. § 65a odst. 2) ZoD na určení věcné příslušnosti soudu k projednání žaloby podané před účinností zákona č. 426/2021 Sb., tedy zpětně. K argumentům stanoviskem Evropské komise ze dne 30. 8. 2021 ve věcech C-221/2021 a C-222/2021 uvedla, že SDEU do svých rozhodnutí nic z argumentace Evropské komise nepřevzal, přitom pouze SDEU má pravomoc autoritativně vykládat evropské právo. Uvedené stanovisko EK žalobkyně odmítá, považuje je za kabinetní a nepredikovatelné. Žalobkyně neměla možnost se k němu ani vyjádřit.
9. Závěrem zdůraznila, že soud rozhodnutím o zastavení řízení nerespektoval její právo na rozhodnutí ve věci v přiměřené lhůtě. Nezákonost napadeného rozhodnutí spatřuje v nerespektování judikatury vyšších soudů a zvláštního senátu a v účelově restriktivním výkladu právního předpisu. Odvolatelka navrhla, aby odvolací soud rozhodnutí o zastavení řízení změnil tak, že se věc vrací soudu I. stupně k rozhodnutí.
10. Účastník ad 1) ve svém stanovisku odvolacím důvodům žalobkyně přitakal s odkazem na ust. § 11 odst. 1, větu druhou o. s. ř. Rozhodnutí o věcné nepřislušnosti procesního soudu má v této věci za následek odnětí věci zákonnému soudci, přitom právo na zákonného soudce zakotvuje Listina základních práv a svobod. S odkazem na rozsudek SDEU ze dne 9. 11. 2017, sp. zn.

C-489/15, ve věci CTL Logistics GmbH v. DB Netz AG. účastník 1) argumentoval tím, že SDEU nevyklučuje apelační princip přezkumu rozhodnutí vnitrostátního regulátora železniční dopravy. Ani z čl. 56 odst. 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru, která nabyla účinnosti dne 15. 12. 2012 (dále také jen „Směrnice 2012/34“), neplyne, že by soudní přezkum nemohl být apelační povahy a nahradit vadné rozhodnutí regulačního subjektu. Pokud by evropský zákonodárce zamýšlel vyloučit soudní přezkum apelační povahy a připustit jen kasační soudní přezkum (v českých poměrech je jím přezkum podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále také „s. ř. s.“), výslovně by to v čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34 uvedl. Rozsah závaznosti rozsudku soudu podle části páté o. s. ř. není omezen, protože účastníky soudního řízení jsou všichni účastníci řízení před ÚPDI podle § 34e (dříve § 34g) ZoD, a tedy všichni dopravci oprávnění užívat dráhu, na kterou se příslušné prohlášení o dráze vztahuje (viz § 250a odst. 1 o. s. ř.), a jím všem se proto rozsudek doručuje. K ohrožení hospodářské soutěže z tohoto důvodu tedy nemůže dojít.

11. Účastník 1) má za to, že odvolací soud je vázán rozhodnutím zvláštního senátu ze dne 16. 1. 2023, č.j. Konf 3/2022-53. Jednotnost přezkumu rozhodování o železniční dopravě ve smyslu čl. 56 odst. 10 Směrnice 2012/34 je podle něj zajištěna i rozhodováním soudů v řízení podle části V. o. s. ř. Závěrem navrhl, aby odvolací soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
12. ÚPDI v reakci na odvolání žalobkyně shrnul argumentaci ve prospěch věcné příslušnosti správních soudů, rovněž citoval rozsudek SDEU C-721/20 a Směrnicí 2012/34. Povahu přezkoumávaných právních rozhodnutí jako soukromoprávních řízení považuje za problematickou. Jde v nich o posouzení souladu konkrétních prohlášení o dráze se ZoD, který je normou veřejnoprávní. Přitom regulace soukromoprávních vztahů veřejnoprávní normou není v rámci podnikání v síťových odvětvích ničím neobvyklým. ÚPDI zdůraznil, že při přezkumu ve správním soudnictví mohou být chráněna práva všech subjektů, kterých se rozhodnutí ÚPDI dotýká, účinněji, a to prostřednictvím institutu osoby zúčastněné na řízení dle ust. § 24a odst. 5 ZoD. Napadené rozhodnutí navrhl potvrdit.
13. Výrok I. usnesení soudu I. stupně nabyl samostatně právní moci.
14. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 212 a § 212a odst. 5 a 6 o. s. ř. včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, aniž by ve věci nařizoval odvolací jednání v souladu s ust. § 214 odst. 2, písm. c) o. s. ř., a shledal odvolání nedůvodným.
15. V řízení jde žalobkyni o nahrazení správního rozhodnutí vydaného ÚPDI podle ZoD konkrétně tak, že soud rozhodne, že neshledal rozpor bodu 1 až 5 části C Přílohy D Prohlášení o dráze pro rok 2019 se ZoD. Podle ust. § 244 odst. 1 o. s. ř. platí, *že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.* Zatímco správní soudy ochranu subjektivních veřejných práv poskytují formou přezkumu napadených rozhodnutí správních orgánů, postup soudu podle části V. o. s. ř. představuje nové projednání věci, která již byla pravomocně rozhodnuta ve správním řízení, soudem. Děje se tak při splnění podmínky, že správní orgán rozhodl o nároku, který vyplývá ze soukromoprávních vztahů. Prohlášení o dráze se kromě svého převážně veřejnoprávního charakteru soukromoprávní sféry vztahů dotýká, neboť vlastník železniční cesty jím určuje pravidla pro přidělení železniční kapacity jednotlivým subjektům, upravuje tak vztahy vlastníka dráhy, provozovatele a dopravců. Doposud se rozhodovací praxe klonila, respektujíc rozhodnutí dne 20. 5. 2015 sp. zn. Konf 3/2015, k tomu, že prohlášení o celostátní a regionální dráze podle ust.

§ 34g (nyní dle ust. § 34e zákona o dráhách) je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci. Komentář autora Milana Podhrázského, soudce Nejvyššího správního soudu ČR, k ust. § 244 o. s. ř. publikovaný v ASPI připouští, že posouzení otázky, zda se určité rozhodnutí správního orgánu týká vztahů soukromého či veřejného práva, není vždy jednoduché. Určovacím kritériem může být v první řadě výslovná právní úprava. Další vodítko představuje rozhodovací činnost zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Je třeba rovněž přihlídnout k zobecňujícím závěrům soudní judikatury, případně aplikovat některou z teoretických koncepcí rozlišování soukromého a veřejného práva.

16. V projednávané věci soud I. stupně aplikoval ust. § 65a ZoD ve znění účinném od 1. 1. 2022. Novelou ZoD, provedenou zákonem č. 426/2021 Sb. je stanoveno, že rozhodnutí ÚPDI vydaná podle zákona o drahách podléhají přezkumu výlučně správních soudů. Mezi účastníky je sporný pouze výklad přechodného ustanovení zákona č. 426/2021 Sb. v bodu 11 čl. II, který zní: *Řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 266/1994 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
17. Důvodová zpráva k zákonu č. 426/2021 Sb., kterou napadené rozhodnutí cituje, uvádí k přechodným ustanovením, upraveným v článku II. výslovně toto: *Bod 10 (později přečíslovaný na bod 11, pozn. odvolacího soudu) obsahuje obvyklé přechodné ustanovení týkající se nastavení pravidel pro dokončení **správních řízení** zahájených před účinností nově navrhované právní úpravy. Taková řízení se dokončí podle dosavadních právních předpisů. To nicméně neplatí, stanoví-li shora uvedená přechodná ustanovení jinak.* Toto znění zákona podle názoru odvolacího soudu umožňuje jazykový výklad v souladu s výkladem logickým tak, že *ke soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví.* V přechodném ustanovení se z působnosti novelizujícího zákona vyjímají *řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*, novela stanoví, že se dokončí podle ZoD ve znění před účinností novely. V celém textu novelizujícího zákona jde **o správní řízení podle ZoD**, ust. § 65a je jediným, které řeší soudní přezkum. Důvodová zpráva pak výslovně hovoří o dokončení správních řízení podle dosavadních pravidel.
18. Odvolací soud z důvodů výše uvedených přisvědčil soudu I. stupně a ztotožnil se s jeho posouzením příslušnosti správních soudů k rozhodnutí sporu. Pro časovou působnost procesních norem platí zásada, že ji nabývají dnem své účinnosti. U probíhajících řízení musí zákon výslovně řešit, zda úkony již uskutečněné zůstávají v platnosti. Platí zásada, že ode dne účinnosti zákona se v probíhajících řízeních postupuje podle nové právní úpravy, avšak účinky procesních úkonů, které byly učiněny do té doby, zůstávají zachovány. V přechodných ustanoveních zákona musí být výslovně upraveny všechny odchylky od této zásady. Citované přechodné ustanovení definicí takové výjimky, podle níž by **soudní řízení** zahájená před účinností zákona č. 426/2021 Sb. měla proběhnout podle dosavadní právní úpravy, neobsahuje.
19. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v obdobných věcech opakovaně ve prospěch příslušnosti správních soudů (srov. rozhodnutí ze dne 23. února 2023, sp. zn. 15 Co 48/2023, ze dne 2. 2. 2023, sp. zn. 29 Co 5/23, ze dne 27. 6. 2023, sp. zn. 29 Co 142/2023, ze dne 2. 8. 2023, sp. zn. 29 Co 190/2023, dne 29. 8. 2023, sp. zn. 15 Co 151/2023).
20. Právní úprava příslušnosti správních soudů k projednání tohoto typu sporu nemá nepříznivý vliv na práva účastníků řízení. Naopak v řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, bude lepší možnost postihnout veškeré subjekty, jejichž práva mohla být přezkoumávaným správním rozhodnutím dotčena prostřednictvím institutu osoby zúčastněné na řízení dle ust. § 34 s. ř. s. Přijatý výklad zákonného ustanovení účinného od 1. 1. 2022 neznamená odeprání spravedlnosti žalobkyni, naopak ji v souladu se Směrnicí 2012/34 odkazuje na správní soudnictví, kde jsou její práva v plné míře zachována.

21. K argumentu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. května 2014, č. j. 1 As 28/2014 – 62, potvrzeného rozhodnutím zvláštního senátu ze dne 20. května 2015, č. j. Konf 3/2015-13: odvolací soud dospěl k názoru, že tyto závěry Nejvyššího správního soudu a zvláštního senátu jsou překonány a v projednávané věci jsou věcně příslušnými soudy ve správním soudnictví. Toto překonání se opírá o Směrnici 2012/34/EU, ve které jsou upraveny podmínky přezkumu zprávy sítí (Prohlášení o dráze) regulačním subjektem i jejich následný soudní přezkum. Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře byl zřízen jako ústřední správní úřad pro užívání drážní dopravní infrastruktury a přístup k ní jako jediný regulační subjekt pro železniční odvětví. Po vydání citovaných rozhodnutí došlo k výslovnému zavedení příslušnosti soudů ve správním soudnictví pro přezkoumání rozhodnutí Úřadu a bylo zcela změněno ustanovení o přezkumu souladu Prohlášení o dráze se zákonem. Regulační subjekt ztratil oprávnění měnit text Prohlášení o dráze a nově vznikla možnost zahájit řízení z moci úřední. Odvolací soud odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 9. 11. 2017, ve věci C- 489/15, CTL Logistics, ve kterém byl vysloven závazný právní názor, že věci, ve kterých je příslušný regulační subjekt, nelze rozhodnout v občanském soudním řízení, a rovněž rozsudek SDEU ze dne 8. 7. 2021, ve věci C - 120/20, Koleje Mazowieckie, v němž byla potvrzena výlučnost přezkumného mechanismu zavedeného směrnicí. Tento výklad Směrnice 2012/34 potvrzuje a rozvíjí rovněž rozsudek SDEU ze dne 22. 10. 2022, sp. zn. C-721/20.
22. K rozhodnutí konfliktního senátu ze dne 16. ledna 2023, č. j. Konf 3/2022-53 odvolací soud uvádí, že v něm konfliktní senát řešil spor o věcnou příslušnost mezi senátem 3 A Městského soudu v Praze, rozhodujícím ve správním soudnictví a odvolacím senátem 29 Co Městského soudu v Praze, rozhodujícím v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř. ve věci návrhu na vydání předběžného opatření spočívajícího v uložení zákazu žalobkyni používat v rozsahu uvedeném v rozhodnutí přílohy „B“ a „C“ Změny č. 2 Prohlášení o dráze vydané žalobkyní, obsahující nový výpočet složky ceny za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy při uplatňování ceny za užití dráhy jízdou vlaku. Konfliktní senát v citovaném rozhodnutí aplikoval ust. § 244 odst. 1 o. s. ř., ust. § 3 zákona č. 320/2016 Sb., o Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, ve znění účinném od 1. 4. 2017, podle nějž je „Úřad je ústředním správním úřadem pro a) užívání drážní a letecké dopravní infrastruktury a přístup k této infrastruktuře, b) užívání zařízení služeb na drážní dopravní infrastruktury a přístupu k těmto zařízením, c) cenovou kontrolu v oblasti užívání drážní dopravní infrastruktury a zařízení služeb podle zákona upravujícího působnost orgánů České republiky v oblasti cen a d) poskytování podpory provozování evropské služby elektronického mýtného“ (odstavec 1). „Úřad je při výkonu své působnosti nezávislý, postupuje nestranně a řídí se přitom pouze zákony a jinými právními předpisy“, ust. § 54 odst. 1 zákona o drahách, ve znění účinném od 1. 4. 2017, „státní správu ve věcech drah vykonávají drážní správní úřady, kterými jsou Ministerstvo dopravy a Drážní úřad. Státní správu ve věcech drah vykonávají rovněž Drážní inspekce a Úřad“ a ust. § 65a odst. 2 zákona o drahách, ve znění účinném od 1. 2. 2022, podle nějž „k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví“. Citoval přechodné ustanovení čl. II bodu 11. zákona č. 426/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů: *Řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 266/1994 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* V projednávané věci pak bylo podstatné, že podle § 70 písm. b) s. ř. s. „ze soudního přezkumu jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy“.
23. Konfliktní senát se podrobně zabýval všemi prvky právního posouzení příslušnosti k projednání a rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření a ve věci samé. V odst. 27 uvedl: *Nad rámec uvedeného lze dodat, že s účinností od 1. 2. 2022 byl zákonem č. 426/2021 Sb. změněn zákon o drahách. Mimo jiné bylo vloženo nové znění ustanovení § 65a zákona o drahách, v jehož odstavci 2 je výslovně stanoveno, že k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním*

soudnictví. Pro soudní přezkoumání rozhodnutí Úřadu je proto vyloučena aplikace části páté o. s. ř. (viz Lojda, J. *Zákon o drabách: komentář. 2. vydání, Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 397*). Daná úprava však není použitelná na posouzení věcné příslušnosti v této věci z hlediska časové působnosti (viz čl. II bod 11. zákona č. 426/2021 Sb.). Bližší rozbor, zejména důvod extenzivního výkladu přechodného ustanovení v rozhodnutí chybí. Odvolací soud se tímto dovětkem „nad rámec“, obsaženým v odůvodnění rozhodnutí, necítí být vázán zejména proto, že konfliktní senát nerozhodoval o totožném předmětu řízení. Otázky časové působnosti zákona č. 426/2021 Sb. se v tomto rozhodnutí sice dotkl, ale nevysvětlil, z jakého důvodu vztáhl výjimku z citované procesní zásady upravenou v zákoně pro správní řízení také na soudní řízení. Soudy jsou nepochybně vázány výrokem citovaného rozhodnutí, kterým konfliktní senát rozhodl o příslušnosti k rozhodnutí o předmětném návrhu na nařízení předběžného opatření, nikoli však blíže neosvětlenou částí odůvodnění rozhodnutí.

24. Akcesorické rozhodnutí soudu I. stupně o nákladech řízení opřené o ust. § 146 odst. 1, písm. b) o. s. ř. je podle odvolacího soudu správné, procesní zavinění na zastavení řízení v tomto případě nelze žalobkyni přičítat.
25. Odvolací soud posoudil návrh žalobkyně na přerušení tohoto řízení do skončení uvedených dovolacích řízení jako neopodstatněný a rozporný se zásadou hospodárnosti. Obě řízení, proti nimž dovolání směřuje, jsou pravomocně skončena. Dovolání je mimořádným opravným prostředkem, o jeho přípustnosti rozhodne Nejvyšší soud ČR a vyčkání do jeho rozhodnutí by mohlo pro toto řízení znamenat nepřiměřenou časovou prodlevu. S konečnou platností by o věcné příslušnosti případně rozhodoval konfliktní senát, takové řízení ještě ani nebylo zahájeno. Proto odvolací soud návrh na přerušení řízení zamítl (výrok I.).
26. Z výše popsanych důvodů odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné ve výrocích II. – IV. potvrdil (výrok II.).
27. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 3 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. per analogiam – žalobkyně nebyla v odvolacím řízení úspěšná. Účastník ad 1) podal souhlasné stanovisko k jejímu odvolání a k neuspěšnému odvolacímu návrhu se tak připojil (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze za splnění podmínek upravených v ust. § 237 o. s. ř. podat dovolání ve lhůtě 2 měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 12. října 2023

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu